

Hazafele megyek az iskolából, lóbálom a táskám. A copfom végén nagyon halkán csilingelnek az ezüstcsengők a gyönyös hajgumin. Minden lépésnél megszólalnak, és minden lépésnél máshogy. Ahogy kijöttem az iskola kapuján, rögtön kipiszkáltam belőlük a kenderkócot, hallani akartam a hangjukat. A copfom elöl van, a két mellem között, ha lenézek, látom rajta a csengettyűket.

A sétány üres, csak a szobor mellett a padon ül ott most is a fényképész. Minden délután kiül a padra, akkor is, ha rossz idő van, akkor is, ha esik az eső, a kétszáz éves hársat nézi a sétány végén. Mindennap egyszer lefényképezi, de minden nap csak egyszer, ezért előtte sokáig nézi, várja, hogy jó legyen a fény. Onnan tudom, hogy egyszer elmesélte. Kértem, hogy mutasson meg a képeiből legalább egyet, de azt mondta, nem lehet. A lányok az osztályból azt mondják róla, hogy boldog, és hogy nincs is film a gépében.

Köszönök a fényképésznek, ő is köszön nekem. Rám mosolyog, én is visszamosolygok rá. Elmegyek mellette, lóbálom a táskám. Megfogom a copfom, átvetem a vállamon, hogy a hátam mögött legyen, úgy más a csengők hangja, egy kicsit mélyebb.

Már vagy tíz lépésre vagyok a fényképésztől, amikor utánam szól, a nevemet mondja.

Odafordulok, felállt a padról, már ott a kezében a gépe, egy

nagy fekete doboz, rajta egymás fölött két objektív. Felém tartja, kész, már le is fényképezett.

Azt mondja, álljak meg egy pillanatra, közben megint lefényképez.

Megállok, megint lefényképez.

Azt mondja, menjek közelebb, nézzek el mellette, vissza a hársfa felé, megint lefényképez.

Nem nézek a hársfára, a fényképész felé lépek, mondom, hogy hagyja abba, felé tartom a táskám, hogy eltakarjam magam, azt is lefényképezi. Érzem, hogy elpirulok, tiszta meleg az egész arcom. Leengedem a táskám, úgy mondom, hogy ne, nagyon szépen kérem.

A fényképész leengedi a gépet.

Azt mondja, ne haragudjak, nem tehet róla, muszáj volt, hogy lefényképezzen. Azt mondja, azért, mert nagyon szép vagyok. Ettől forró lesz az arcom, mondom, hogy nem is.

A fényképész azt mondja, de bizony. Azt mondja, majd meglátom, ha megmutatja a képeket. Majd egy-két nap múlva, ha előhívta a filmet, és kinagyította a képeket, akkor majd meglátom.

Azt mondom, nincs is film a gépében, mindenki tudja.

A fényképész azt mondja, ne mozduljak, felemeli a gépét, lefényképez.

Azt mondja, nagyon szép az arcom. Nagyon szép, ahogy villan a szemem. Ezt muszáj megörökíteni.

Azt mondja, higgyem el, később majd örülni fogok neki, ha majd megöregszem, örülni fogok neki, hogy van képem magamról kislány koromból.

Azt mondom, tizenhárom múltam, nem vagyok már kislány. Hangosan mondom, majdnem kiabálok, a kezem a táskafogójára szorul, az jut eszembe, hogy összetöröm a fényképezőgépét, a táskámmal kiütöm a kezéből.

A fényképész azt mondja, nem úgy értette. Hát persze, hogy nem vagyok már kislány. Hát persze, hogy nem. Megint lefényképez.

Mondom, hogy hagyja már abba, felé lendítem a táskát.

A fényképész oldalra lép, azt mondja, jól van, na, abbahagyja, mindjárt abbahagyja, de nagyon szépen megkér, hogy azt az egyet tegyem még meg, hogy kibontom a copfom, szeretne kibontott hajjal is lefényképezni.

Mondom, hogy mit képzelsz, szó sem lehet róla, de akkor érzem, hogy megfogja a copfom, maga felé húzza, ettől tüzes fájdalom fut fel a hajszálaimon, fel egészen a fejbőröm alá.

A fényképészre kiáltok, hogy fáj, nagyon fáj, azonnal engedje el.

A fényképész nem mond semmit, két kézzel fogja a copfom, az ujjai már a csengőknél, már a hajgumit bontogatják.

A fényképezőgép a szíján lóg a nyakában, a két objektív úgy néz, mint két szem egy oldalra fordított fejen.

Elengedem a táskám, az egyik kezemmel megfogom a copfom, erősen megmarkolom, hogy ne tudja úgy húzni, a másikkal a fényképész kezét fogom, próbálom lefeszégetni az ujjait a hajgumiról, hallom, hogy a markában a gyöngyöknek ütődnek a csengők, kezdi lehúzni a gumit a hajamról. Elengedem a kezét és a copfomat is, mind a tíz körmömmel a kezébe karmolok, olyan erősen, amilyen erősen csak tudok. A körmeim a bőrébe mélyednek, a fényképész felkiált, elrántja a kezét, a hajgumi még mindig ott a markában, lecsúszott a copfomról, kiszakad egy pár hajszálam, forró tűszúrások a fejem tetején és oldalt a tarkóm fölött, de nem érdekel, mert látom, hogy a hajgumi ott a kezében, utánakapok, beleakad a mutatóujjam, magam felé rántom, adja vissza, kiáltom közben. A gumi megnyúlik, a csengők megint megcsendülnek, aztán a

gumi elpattan, kicsúszik a fényképész ujjai közül, lepattan az ujjamról, a földre esik, a gyöngyök lecsúsznak róla, az aszfalt-ra esnek, szétgurulnak.

Tessék, most nézd meg, mit csináltál, kiáltom, a gyöngyök felé ugrok, letérdelek, két kézzel kapok utánuk, magam felé seprem őket, a csengők repedten csendülnek az aszfalton, és én ebből tudom, hogy mind megvannak, egy se veszett el.

A fényképész a gépét fogja, a pad mellett áll, egészen sápadt az arca. Azt mondja, ne haragudjak, nem akarta.

A zsebembe teszem a hajgumit, a csengőket és a gyöngyöket is, felállok.

A fényképész megint azt mondja, hogy nagyon sajnálja, igazán nagyon. A keze fején, ahol megkarmoltam, sok kicsi vérgyöngy ül.

Megfogom a copfom, egészen fent, a tövénél, a másik kezem ujjait széttárom, mintha fésű volna, és kifésülöm velük a fonatokat.

A fényképész a kezére néz, mintha csak akkor venné észre rajta a karmolásokat, felszisszen, a szájába kapja.

Bontom a hajam, gyorsan megy, a tincsek hidegen siklanak az ujjaim között.

Egészen kibontom a copfom, megrázom a hajam, a fényképészre nézek. Várok.

A fényképész kiveszi a szájából a kezét, a nadrágjába törli, aztán felemeli a gépet.

Elnézek mellette, fel a nagy hársfa koronájára, kicsit hátravetem a fejem. Mosolygok.

